

Հոռմը հաստատում է տեսիլքը — Թիվ Ինը

Հիմքերի մերժումը. «Մշտականի» շուրջ վեճը և ճշմարտության ուրացման հետևանքները ադվենտիստական մարգարեության մեջ

Jeff Pippenger

2024-08-21

Ներկայումս մենք անդրադառնում ենք ադվենտիստական պատմության մեջ ծագած վիճաբանությունների մարգարեական գծին, որոնք վերաբերում են Հոռմի զանազան խորհրդանիշներին: Ներկայումս մենք անդրադառնում ենք Դանիել գրքի «ամենօրյա»-ին: Այդ վիճաբանությունը ներկայացնում է ադվենտիզմի հիմքերի մերժումը, Մարգարեության Հոգու հեղինակության մերժումը և այն պատգամաբերի մերժումը, որ ընտրվել էր Աստծո կողմից: Միլլերի գործի մերժումը նույնպես ներկայացնում է այն խրատի մերժումը, որ տրվել էր Միլլերին երկնային հրեշտակների կողմից, որոնք առաջնորդեցին Միլլերին դեպի այն պատգամի ըմբռնումը, որ ծագել էր գիտելիքի ավելացմամբ, երբ Դանիել գիրքը 1798 թվականին բացվեց:

Նրանք, ովքեր մերժում են այն ճշմարտությունը, որը 2 Թեսաղոնիկեցիներում նույնացնում է այն գործությունը (հեթանոսական Հոռմը), որ զսպում էր պապական իշխանության հայտնվելը, ցույց են տալիս, որ չեն սիրում ճշմարտությունը, և ճշմարտության սիրո մերժման պատճառով սուտ են ընդունում: Իսկ սուտը, իր հերթին, նրանց վրա բերում է ուժգին մոլորություն: Սուտը պատճառն է, իսկ նրանց կողմից ընդունված ուժգին մոլորությունը՝ հետևանքը: Ճշմարտության հանդեպ սիրո պակասը նրանց դրդապատճառն է: Սուտը ներկայացնում է աստվածաշնչյան վարդապետության բազմակարծիք ընդունման ընտրությունը՝ ի հակադրություն նրանց, ովքեր հավատում են բացարձակ ճշմարտությանը: Ահա թե ինչու Եսայիայի կողմից Պողոսի ուժգին մոլորության պատկերումը ներկայացված է որպես մոլորություններ, և ոչ թե պարզապես մեկ մոլորություն: Մյուս խավը նրանք են, ովքեր իսկապես սիրում են ճշմարտությունը, ընդունում են բացարձակ ճշմարտության նախադրությունը, և Եսայիայի կողմից ճանաչվում են որպես նրանք, ովքեր դողում են Աստծո Խոսքի առաջ:

Այսպես է ասում Տերը. «Երկինքը Իմ գահն է, և երկիրը՝ Իմ պատվանդանը. ո՞րն է այն տունը, որ պիտի շինեք Ինձ համար, և ո՞րն է Իմ հանգստի տեղը: Որովհետև այս բոլորն Իմ ձեռքն է արել, և այս բոլորն էլ եղան,— ասում է Տերը.— բայց Ես կնայեմ սրան՝ աղքատին և փշրված հոգի ունեցողին, և նրան, ով դողում է Իմ խոսքից: Ով եզ է մորթում, կարծես մարդ է սպանում. ով գառ է զոհաբերում, կարծես շան վիզ է կտրում. ով ընծա է մատուցում, կարծես խոզի արյուն է մատուցում. ով խունկ է ծխեցնում, կարծես կուռք է օրհնում: Այո, նրանք ընտրեցին իրենց ճանապարհները, և նրանց անձը հաճույք է գտնում իրենց գարշելիքներում: Ես էլ պիտի ընտրեմ նրանց մոլորությունները և նրանց սարսափները պիտի բերեմ նրանց վրա, որովհետև երբ կանչեցի, ոչ ոք չպատասխանեց, երբ խոսեցի, նրանք չսեցին, այլ Իմ աչքերի առաջ չարիք գործեցին և ընտրեցին այն, ինչից Ես հաճույք չունեի: Լսեցե՛ք

Տիրոջ խոսքը, դուք, որ դողում եք Նրա խոսքից. Ձեր եղբայրները, որոնք ատեցին ձեզ, որոնք վտարեցին ձեզ Իմ անվան համար, ասում էին. «Թող Տերը փառավորվի», բայց Նա պիտի երևա ձեր ուրախության համար, և նրանք պիտի ամաչեն»: Եսայիա 66:1-5:

Աստծու խոսքից դողացողները Իսրայելի վտարանդիներն են, որոնք վերջին օրերում նրանք են, որ ներկայացված են որպես դրոշ:

Եվ նա դրոշ կկանգնեցնի ազգերի համար, պիտի հավաքի Իսրայելի վտարանդիներին և Հուդայի ցրվածներին պիտի ժողովի երկրի չորս ծագերից: Եսայիա 11:12:

Աստված նույնականացնում է, որ հենց Ի՛նքն է կառուցել այն տունը, որի մասին ապականված ընծաներ մատուցող դասը պնդում է, թե իրենք են այն կառուցել: Հենց այդ տանն են նրանք ապավինում, երբ հոչակում են՝ «Տիրոջ տաճարն են սրանք»:

Կանգնիր Տիրոջ տան դռան մոտ և այնտեղ հոչակիր այս խոսքը ու ասա. «Լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, ո՛վ ամբողջ Հուդա, որ մտնում եք այս դռներով՝ Տիրոջը երկրպագելու համար»: Այսպես է ասում Զորաց Տերը՝ Իսրայելի Աստվածը. «Ուղղեցե՛ք ձեր ճանապարհներն ու ձեր գործերը, և Ես պիտի բնակեցնեմ ձեզ այս վայրում: Մի՛ ապավինեք ստության խոսքերին՝ ասելով. «Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարն են սրանք»»: Երեմիա 7:2-4.

Նրանք, ովքեր «վստահում են» սուտ խոսքերին, այն մարդիկ են, որոնք հավատում են ստին: Այն տունը, որ Տերը կառուցեց, կանգնեցվեց այն հիմքի վրա, որ Նա Ինքը ևս հաստատեց: Այն դասը, որ հրաժարվեց պատասխանել, երբ Աստված կանչեց, ընտրեց իր սեփական ճանապարհները և հաճույք գտավ պղծությունների մեջ: Նրանք ընտրեցին «ճանապարհներ» և «պղծություններ»՝ հոգնակի թվով, մինչդեռ Երեմիան ասում էր, որ ներսում ընթանալու համար կա միայն մեկ ճանապարհ:

Այսպես է ասում Տերը. «Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրա, տեսե՛ք, հարցրե՛ք հին շավիղների մասին, թե ո՛րն է բարի ճանապարհը, և քայլեցե՛ք նրանով, ու հանգիստ պիտի գտնեք ձեր անձերի համար»: Բայց նրանք ասացին. «Չենք քայլի նրանով»: Եվ ձեզ վրա պահապաններ կանգնեցրի՝ ասելով. «Լսեցե՛ք փողի ձայնը»: Բայց նրանք ասացին. «Չենք լսի»: Ուստի լսե՛ք, ո՛վ ազգեր, և իմացե՛ք, ո՛վ ժողով, թե ինչ կա նրանց մեջ: Լսի՛ր, ո՛վ երկիր. ահա ես չարիք պիտի բերեմ այս ժողովրդի վրա՝ նրանց խորհուրդների պտուղը, որովհետև նրանք չլսեցին իմ խոսքերը, և իմ օրենքն էլ մերժեցին: Ինչո՞ւ պիտի ինձ մոտ գա Սաբայից խունկը, և քաղցր եղեգը հեռավոր երկրից: Ձեր ողջակեզներն ընդունելի չեն ինձ, և ձեր զոհերը հաճելի չեն ինձ»: Երեմիա 6:16-20:

Տասնհինգերորդ գլխում Երեմիան այն չար ժողովը, որ, թեև ականջներ ուներ, բայց չէր լսում, կոչում է «ծաղրողների ժողովք»: Այս ժողովքին «պահակ» էր տրվել թե՛ առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերի պատմության մեջ, և դարձյալ՝ երրորդ հրեշտակի պատմության մեջ, սակայն նրանք հրաժարվեցին ընթանալ բարի ճանապարհով, այսինքն՝ հին շավիղներով: Փոխարենը նրանք ընթանում էին «ճանապարհներով»: Այս

պատճառով Եսայիան ցույց է տալիս, որ Աստված կրնարի բազմաթիվ մոլորություններ, որովհետև նրանք ընտրեցին կեղծ շավիղների բազմություն՝ հին շավիղների բացարձակ ճանապարհի փոխարեն: Ինչպես Եսայիայի վկայության մեջ, այնպես էլ ծաղրողների ժողովքի երկրպագությունը Տիրոջ կողմից մերժվում է: Քույր Ուայթը Եսայիայի մոլորությունների բազմությունն ուղղակիորեն կապում է Պողոսի «գորավոր մոլորության» հետ և այն դնում է հիմնարար ճշմարտությունների մերժման համատեքստում՝ այն հիմքի, որի վրա Տերը կառուցեց և կառուցում է Իր տունը:

«Նա, ով տեսնում է արտաքինի տակ, ով կարդում է բոլոր մարդկանց սրտերը, մեծ լույս ունեցածների մասին ասում է. «Նրանք վշտացած ու սարսափահար չեն իրենց բարոյական և հոգևոր վիճակի պատճառով»: Այո՛, նրանք ընտրել են իրենց սեփական ճանապարհները, և նրանց հոգին հրճվում է իրենց պղծություններով: «Ես ևս պիտի ընտրեմ նրանց մոլորությունները և նրանց վրա պիտի բերեմ այն, ինչից նրանք սարսափում են. որովհետև երբ Ես կանչեցի, ոչ ոք չպատասխանեց, երբ խոսեցի, նրանք չլսեցին. այլ չարիք գործեցին Իմ աչքերի առաջ և ընտրեցին այն, ինչից Ես հաճություն չունեի»: «Աստված նրանց վրա գորավոր մոլորություն պիտի ուղարկի, որպեսզի ստին հավատան», որովհետև «չընդունեցին ճշմարտության սերը, որպեսզի փրկվեն», «այլ հաճույք ունեցան անիրավության մեջ»: Եսայիա 66:3, 4; 2 Թեսաղոնիկեցիներ 2:11, 10, 12:

«Երկնային Վարդապետը հարցրեց. “Ի՞նչ ավելի գորեղ մոլորություն կարող է խաբել միտքը, քան այն ձևանալը, թե դուք շինում եք ճիշտ հիմքի վրա, և թե Աստված ընդունում է ձեր գործերը, մինչդեռ իրականում դուք շատ բաներ եք անում աշխարհիկ քաղաքականության համաձայն և մեղանչում եք Եհովայի դեմ: Ո՛վ, դա մեծ խաբեություն է, հրապուրիչ մոլորություն, որ տիրում է մտքերին, երբ մարդիկ, որոնք մի ժամանակ ճանաչել են ճշմարտությունը, աստվածապաշտության կերպարանքը շփոթում են նրա հոգու և գործության հետ, երբ ենթադրում են, թե հարուստ են և հարստացել են բարիքներով ու ոչնչի կարիք չունեն, մինչդեռ իրականում ամեն ինչի կարիքն ունեն»:

«Աստված չի փոխվել Իր հավատարիմ ծառաների հանդեպ, որոնք իրենց զգեստները անարատ են պահում: Բայց շատերը աղաղակում են. «Խաղաղություն և ապահովություն», մինչդեռ հանկարծահաս կործանում է գալիս նրանց վրա: Եթե չլինի հիմնավոր ապաշխարություն, եթե մարդիկ չխոնարհեցնեն իրենց սրտերը խոստովանությամբ և չընդունեն ճշմարտությունը այնպես, ինչպես այն Հիսուսում է, նրանք երբեք չեն մտնի երկինք: Երբ մաքրագործությունը տեղի ունենա մեր շարքերում, մենք այլևս հանգիստ չենք նստի՝ պարծենալով, թե հարուստ ենք, հարստացել ենք և ոչ մի բանի կարիք չունենք»:

«Ո՛վ կարող է ճշմարտապես ասել. «Մեր ոսկին կրակի մեջ փորձված է, մեր հանդերձները աշխարհից անբիծ են»: Ես տեսա, որ մեր Դաստիարակը մատնացույց էր անում այսպես կոչված արդարության հանդերձները: Դրանք հանելով՝ Նա մերկացրեց տակի պղծությունը: Ապա Նա ինձ ասաց. «Չե՞ս տեսնում, թե ինչպես նրանք ցուցադրաբար ծածկել են իրենց պղծությունն ու բնավորության նեխվածությունը: «Ինչպե՞ս հավատարիմ քաղաքը պոռնիկ դարձավ»: Իմ Հոր տունը

առևտրի տուն է դարձել, մի վայր, որտեղից աստվածային ներկայությունն ու փառքը հեռացել են: Ահա թե ինչու տկարություն կա, և գործությունը պակասում է»:
Վկայություններ, հատոր 8, 249, 250:

Այդ հաստատված Երեմիայի ծաղրողների ժողովը նույնացվում է Լատդիկեցիների հետ, որոնք անմիտ կույսեր են:

«Հիմար կույսերով ներկայացված Եկեղեցու վիճակը նաև հիշատակվում է որպես լատդիկեական վիճակ»: Review and Herald, August 19, 1890.

Հիմար կույսերը իրենց յուրի պակասը դրսևորում են Կեսգիշերյան Աղաղակի գալստյան պահին, երբ ընդունում են մի մոլորություն, որը համընկնում է իրենց իսկ նախորդ ընտրության հետ, թե որ ճանապարհով գնան, մինչդեռ մերժում են Երեմիայի հին շավիղները: Հին շավիղներն են այն տեղը, որտեղ գտնվում են հանգիստն ու զովությունը, իսկ հանգիստն ու զովությունը վերջին անձրևն են:

«Ինձ ցույց տրվեց այն ժամանակը, երբ երբորդ հրեշտակի լուրը մոտենում էր իր ավարտին: Աստծո գործությունը հանգչել էր Իր ժողովրդի վրա. նրանք կատարել էին իրենց գործը և պատրաստվել էին իրենց առջև եղող փորձության ժամին: Նրանք ստացել էին վերջին անձրևը, այսինքն՝ Տիրոջ ներկայությունից եկող զովացումը, և կենդանի վկայությունը վերակենդանացել էր: Վերջին մեծ նախագգուշացումն ամենուր հնչել էր, և այն խոսվության էր մատնել ու կատաղեցրել երկրի այն բնակիչներին, որոնք չէին ընդունելու այդ լուրը»: Early Writings, 279.

Սուրբ Հոգու հեղման ժամանակ է, որ հզոր մոլորությունը թափվում է հիմար Լատդիկիայի կույսերի վրա, որոնք ճշմարտությունը չեն սիրում, և ուստի ճշմարտության փոխարեն ընտրեցին ստին հավատալ: Ճշմարտության մերժումը հավասարեցվում է օրենքի մերժմանը, որովհետև Աստծո օրենքը մարմնավորված է Նրա մարգարեական կանոններում:

«Հայտնությունը որևէ նոր բանի արարումը կամ հորինումը չէ, այլ այն բանի դրսևորումը, որը, մինչև հայտնվելը, մարդկանց անհայտ էր: Ավետարանում պարունակված մեծ և հավիտենական ճշմարտությունները հայտնվում են ջանադիր որոնման և Աստծո առաջ մեզ խոնարհեցնելու միջոցով: Աստվածային Վարդապետը ճշմարտությունը խոնարհաբար որոնողի միտքը առաջնորդում է, և Սուրբ Հոգու առաջնորդությամբ Խոսքի ճշմարտությունները հայտնի են դառնում նրան: Եվ գիտության համար ավելի հաստատ և արդյունավետ ճանապարհ չի կարող լինել, քան այսպես առաջնորդվելը: Փրկչի խոստումն էր. «Երբ գա նա՝ ճշմարտության Հոգին, ձեզ կառաջնորդի ամենայն ճշմարտության մեջ»: Սուրբ Հոգու պարզմամբ է, որ մեզ տրվում է հասկանալու Աստծո Խոսքը»:

«Սաղմոսերգուն գրում է. «Ինչո՞ւ պիտի երիտասարդը մաքրի իր ճանապարհը.՝ ըստ Քո խոսքի զգուշանալով: Իմ ամբողջ սրտով Քեզ եմ որոնել. ո՛հ, մի՛ թող, որ ես մոլորվեմ Քո պատվիրաններից... Բա՛ց իմ աչքերը, որպեսզի Քո օրենքից սքանչելի բաներ տեսնեմ»:

«Մեզ հորդորվում է ճշմարտությունը որոնել՝ ինչպես ծածկված գանձը: Տերը բացում է ճշմարտության իսկական որոնողի հասկացողությունը, և Սուրբ Հոգին նրան կարողություն է տալիս ըմբռնելու հայտնության ճշմարտությունները: Ահա թե ինչ նկատի ունի սաղմոսերգուն, երբ խնդրում է, որ իր աչքերը բացվեն՝ օրենքից զարմանալի բաներ տեսնելու համար: Երբ հոգին տենչում է Հիսուս Քրիստոսի գերազանցությունները, միտքը կարող է ըմբռնել ավելի լավ աշխարհի փառքերը: Միայն աստվածային Վարդապետի օգնությամբ կարող ենք հասկանալ Աստծո Խոսքի ճշմարտությունները: Քրիստոսի դպրոցում մենք սովորում ենք լինել հեզ և խոնարհ, որովհետև մեզ տրվում է հասկանալ աստվածաշնորհի խորհուրդները»: Sabbath School Worker, December 1, 1909.

Վերջին անձրևի պատգամը կամ մեթոդաբանությունը մերժելը նշանակում է մերժել Աստծո օրենքը: Երբ Երեմիան ասաց, որ «իմ խոսքերին չլսեցին, ո՛չ էլ իմ օրենքին, այլ մերժեցին այն», նա համաձայնում է Ովսեեի հետ:

Իմ ժողովուրդը կորստյան է մատնվում գիտության պակասից. քանի որ դու մերժեցիր գիտությունը, ես էլ քեզ կմերժեմ, որպեսզի ինձ համար քահանա չլինես. քանի որ մոռացար քո Աստծու օրենքը, ես էլ կմոռանամ քո որդիներին: Ովսեե 4:6.

Այն գիտությունը, որ անմիտները մերժում են, գիտության աճն է, որը Դանիելը բնորոշում է որպես տեղի ունեցող վախճանի ժամանակ: Վախճանի ժամանակ՝ 1798 թվականին, և ապա կրկին վախճանի ժամանակ՝ 1989 թվականին, տեղի ունեցավ գիտության աճ, որը ձևակերպվեց այն պատգամաբերի կողմից, որին Աստված ընտրեց գործածելու, երբ Նա կանգնեցնում էր հիմքը այդ երկու զուգահեռ սերունդներից յուրաքանչյուրի համար: Այդ հիմնարար ճշմարտությունները կազմակերպվեցին որոշակի աստվածաշնչյան կանոնների համաձայն, որոնք հայտնվեցին իրենց համապատասխան պատմությունների ընտրված պատգամաբերներին, և այդ հիմնարար ճշմարտությունները Երեմիայի հին շավիղներն են, և դրանք այն ճշմարտություններն են, որոնք ի վերջո ներկայացնում են կեսգիշերի և բարձրաձայն աղաղակի պատգամների յուրը: Վերջի անձրևը, հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման պատմության մեջ, առաջացնում է Կեսգիշերյան Աղաղակի պատգամը, և ապա՝ դրանից հետո, բարձրաձայն աղաղակի պատգամը՝ Աստծո մյուս հոտի հավաքման պատմության մեջ, որը դեռ Բաբելոնում է: Վերջի անձրևը և՛ պատգամ է, և՛ այն մեթոդաբանությունը, որ առաջացնում է պատգամը: Դանիելի գիտության աճը սկիզբ է դնում փորձության երեքաստիճան ընթացքի:

Եվ նա ասաց. «Գնա՛ քո ճանապարհով, Դանիել՛, որովհետև այս խոսքերը փակված և կնքված են մինչև վախճանի ժամանակը: Շատերը պիտի մաքրվեն, պիտի սպիտակեցվեն և պիտի փորձվեն, բայց ամբարիշտները պիտի ամբարշտանան, և ամբարիշտներից ոչ ոք պիտի չհասկանա, սակայն իմաստունները պիտի հասկանան»: Դանիել 12:9, 10.

Դանիելի ամբարիշտները Մատթեոսի անմիտ կույսերն են, որոնք ընտրում են պահել իրենց Լաոդիկեական վիճակը: Նրանց վիճակը դրսևորվում է Դանիելի երեք փորձությունների երրորդ փուլում, երբ փորձվում են թե՛ իմաստունները, թե՛

ամբարիշտները: Վերջին փորձությունն այն տեղն է, որտեղ դատաստանն իրականացվում է, և երկու խմբերն էլ ցույց են տալիս՝ արդյոք ունեն յուրը:

«Կրկին այս առակները սովորեցնում են, որ դատաստանից հետո այլևս փորձության ժամանակ չի լինելու: Երբ ավետարանի գործը ավարտվի, անմիջապես կհետևի բաժանումը բարիի և չարի միջև, և յուրաքանչյուր դասի ճակատագիրը հավիտյան ամրագրված կլինի»: Christ's Object Lessons, 123.

Երրորդ փորձության ժամանակ բնավորության դրսևորումը երկրպագուներին ճանաչելի է դարձնում կա՛մ որպես հիմար լաոդիկեցի, կա՛մ որպես իմաստուն ֆիլադելֆիացի: Վերջնական փորձությունը կատարվում է վերջին անձրևի պատգամի հետ միաժամանակ, որը լույսի է բերվել վերջին անձրևի մեթոդաբանությամբ: Վերջին անձրևի մեթոդաբանությունը մերժելը հոգուն դնում է այնպիսի վիճակի մեջ, որտեղ նա չի կարող հասկանալ վերջին անձրևի պատգամը: Պատգամն ու մեթոդաբանությունը Եսայիայի կողմից ներկայացվում են որպես վերջնական փորձություն:

Ո՞ւմ պիտի սովորեցնի գիտություն, և ո՞ւմ պիտի հասկացնի վարդապետությունը. կաթից կտրուածների՞ն, կրծքից հեռացուածների՞ն: Որովհետև պատվիրան՝ պատվիրանի վրա, պատվիրան՝ պատվիրանի վրա, տող՝ տողի վրա, տող՝ տողի վրա, այստեղ՝ մի քիչ, և այնտեղ՝ մի քիչ: Քանզի թոթովուն շուրթերով և ուրիշ լեզվով պիտի խոսի այս ժողովրդին: Նրանց, որոնց ասաց. «Մա է հանգիստը, որով կարող եք հանգստացնել հոգնածին, և սա է զովությունը», սակայն նրանք չկամեցան լսել: Բայց Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ պատվիրան՝ պատվիրանի վրա, պատվիրան՝ պատվիրանի վրա, տող՝ տողի վրա, տող՝ տողի վրա, այստեղ՝ մի քիչ, և այնտեղ՝ մի քիչ, որպեսզի գնան և ետ ընկնեն, և փշրվեն, և որոգայթն ընկնեն, և բռնունեն: Ուստի լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, դուք՝ արհամարհող մարդիկ, որ իշխում եք այս ժողովրդի վրա, որ Երուսաղեմում է: Քանի որ ասել եք. «Մենք ուխտ ենք կապել մահվան հետ, և դժոխքի հետ համաձայնության մեջ ենք. երբ հեղեղող պատիժն անցնի, մեզ չի հասնի, որովհետև սուտը մեր ապաստանն ենք դարձրել, և կեղծիքի տակ ենք ծածկվել»: Ուստի այսպես է ասում Տեր Աստված. «Ահա, Միոնում դնում եմ որպես հիմք մի քար, փորձված քար, պատվական անկյունաքար, հաստատ հիմք. ով հավատում է, նա չի շտապի: Եվ դատաստանը պիտի դնեմ որպես չափալար, և արդարությունը՝ որպես կախաչափ. և կարկուտը պիտի սրբի սուտի ապաստանը, և ջրերը պիտի հեղեղեն թաքստոցը: Եվ ձեր ուխտը մահվան հետ պիտի խափանվի, և դժոխքի հետ ձեր համաձայնությունը չի հաստատվի. երբ հեղեղող պատիժն անցնի, այն ժամանակ դուք պիտի կոխկոտվեք նրանից»: Եսայիա 28:9–18:

Աստվածաշնչյան մարգարեության «հորդառատ մտրակը» կիրականորյա օրենքի առաջադիմող ճգնաժամն է, որը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում շուտով գալիք կիրականորյա օրենքից: Այն հիմար, ամբարիշտ լաոդիկեցիները, որոնք չեն տիրապետում «ճշմարտության սիրուն» և, հետևաբար, մերժում են գիտության աճը, հավատում են, թե «հորդառատ մտրակը» իրենց վրա «չի գա», որովհետև, ի թիվս այլ բաների, նրանք ընտրեցին ընդունել Հռոմի մի խորհրդանիշի կեղծ սահմանումը: Աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ: Այդպես վարվելով՝ նրանք կազմեցին կեղծ մարգարեական մոդել՝ հիմնված իրենց իսկ մարգարեական հիմքի վրա: Նրանց հիմքը

կառուցված է ավագի վրա, որը ներկայացնում է բազմաթիվ մանր փշրված քարեր: Իմաստունների հիմքը կառուցված է միակ Վեմի վրա:

Աստծու այն շնորհի համաձայն, որ տրված է ինձ, որպես իմաստուն վարպետ շինարար՝ ես հիմքը դրեցի, և ուրիշն է նրա վրա շինում. բայց ամեն ոք թող զգուշանա, թե ինչպես է նրա վրա շինում: Որովհետև ոչ ոք չի կարող դնել ուրիշ հիմք, քան այն, որ դրված է, որն է Հիսուս Քրիստոսը: Իսկ եթե մեկը այս հիմքի վրա շինի ոսկի, արծաթ, պատվական քարեր, փայտ, խոտ, եղեգն. յուրաքանչյուրի գործը հայտնի պիտի դառնա, որովհետև օրը պիտի հայտնի անի այն, քանի որ կրակով է հայտնվելու, և կրակը պիտի փորձի յուրաքանչյուրի գործը, թե ինչ տեսակ է այն: Ա Կորնթացիս 3:10–13:

Սուտ հիմքերը հակադրվում են ճշմարիտ հիմքին, որ Քրիստոս Հիսուսն է՝ Վեմը: Ճշմարիտ կամ սուտ հիմքը բացահայտվում է Դանիելի երեք փորձություններից վերջինում: Այն «կրակով է հայտնվում»՝ Ուխտի Պատգամաբերի կրակով, Ով հանկարծ պիտի գա Իր տաճարը: Այնժամ կհայտնվի մի դաս, որ ուխտ է կնքել մահվան հետ, և կհայտնվի մի դաս, որ կյանքի ուխտ է կնքել:

Ահա, ես ուղարկում եմ իմ պատգամաբերին, և նա պիտի պատրաստի ճանապարհն իմ առաջ. և Տերը, որին դուք փնտրում եք, հանկարծ պիտի գա իր տաճարը, ուխտի պատգամաբերը, որին դուք հաճում եք. ահա, նա պիտի գա, ասում է Զորաց Տերը: Բայց ո՞վ պիտի տանի նրա գալստյան օրը, և ո՞վ պիտի կանգնի, երբ նա երևա. որովհետև նա նման է ձուլարարի կրակին և լվացարարների օձառին. և նա պիտի նստի իբրև արծաթ ձուլող ու մաքրող, և պիտի մաքրի Դևիի որդիներին ու նրանց պիտի զտի իբրև ոսկի և արծաթ, որպեսզի նրանք արդարությամբ ընծա մատուցեն Տիրոջը: Այն ժամանակ Հուդայի և Երուսաղեմի ընծան հաճելի պիտի լինի Տիրոջը, ինչպես հին օրերում և ինչպես նախկին տարիներին: Եվ ես պիտի մոտենամ ձեզ դատաստանի համար, և պիտի լինեմ շտապ վկա կախարդների դեմ, շնացողների դեմ, սուտ երդվյալների դեմ, վարձկանի վարձի մեջ նրան նեղացնողների, այրու և որբի դեմ, և նրանց դեմ, ովքեր օտարականին շեղում են իր իրավունքից ու ինձանից չեն երկնչում, ասում է Զորաց Տերը: Մաղաքիա 3:1–5.

Ուխտի Սուրհանդակը դատաստանով մոտենում է, երբ Դանիելի փորձության ընթացքը հասնում է երրորդ փորձությանը, և իմաստուններն ու ամբարիշտները փորձվում են: Դանիելի եռաստիճան փորձության ընթացքը սկսվում է վախճանի ժամանակ, երբ Դանիելի գիրքը բացվում է, և գիտությունը շատանում է: Գիտության աճը հստակության է բերվում ընտրյալ սուրհանդակի աշխատանքի միջոցով, որը փող է հնչեցնում: Այդ սուրհանդակին Մաղաքիան կոչում է «սուրհանդակ», որ «ճանապարհ է պատրաստում» Ուխտի Սուրհանդակի գալուստից առաջ, որը կրակով հայտնում է, թե ով է Նրա հետ ուխտի մեջ մտել, կամ ով է ընտրել մահվան հետ ուխտ կապել: Միլլերիտական պատմության մեջ Քրիստոսը հանկարծակի եկավ Իր տաճարը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին՝ որպես նշանաբար, որը նախապատկերում է շուտով գալիք կիրակնօրյա օրերը:

«Քրիստոսի՝ որպէս մեր Քահանայապետի գալուստը Սրբությունների Սրբություն՝ սրբաբանը մաքրելու համար, ինչպէս ներկայացված է Դանիէլ 8.14-ում, մարդու Որդու գալուստը դեպի Հինավուրցը, ինչպէս ներկայացված է Դանիէլ 7.13-ում, և Տիրոջ գալուստը Իր տաճար, ինչպէս կանխագուշակվել է Մաղաքիայի կողմից, նույն իրադարձության նկարագրություններն են. և նույնը ներկայացված է նաև փեսայի գալուստով հարսանիք, ինչպէս Քրիստոսը նկարագրել է Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակում»: Մեծ պայքար, 426:

Դանիէլի երեք փորձություններից վերջինը տեղի է ունենում շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ Ուխտի Սուրհանդակը գալիս է, որպէսզի կրակով հայտնի դարձնի, թե ով է կյանքի կամ մահվան հետ ուխտ կնքել, ինչը ներկայացված է ղևտացիների համատեքստում: Երբ Մաղաքիան նկարագրում է Մատթեոսի իմաստուն և հիմար կույսերին, որոնք Հովհաննէսի լաոդիկեցիներն ու փիլադելփիացիներն են, և Դանիէլի իմաստուններին ու ամբարիշտներին, երկու խմբերն էլ փորձվում են կրակով, և ապա ի հայտ են բերում, թե ով է, կամ ով չէ, ղևտացի:

Ղևտացիները այն մարդկանց խորհրդանիշն են, ովքեր հավատարիմ մնացին ոսկե հորթերի հետ կապված երկու ապստամբությունների ընթացքում: Առաջին ապստամբությունը Ահարոնի ապստամբությունն էր, իսկ երկրորդը՝ Հերոֆոլամի ապստամբությունը: Երկու պատկերավոր օրինակներում էլ ղևտացիները ներկայացնում էին հավատարիմներին, և երկու օրինակներն էլ տալիս են երկու վկա այն խմբի հավատարմության մասին, որը ներկայացված է ղևտացիներով մոտալուտ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Ահարոնը պատրաստեց մի ոսկե հորթ: Ոսկին Բաբելոնի խորհրդանիշն է, իսկ հորթը՝ գազանի պատկեր: Այնուհետև նա սահմանեց մի տոն, և անմիտ ժողովուրդը մերկ պարում էր հորթի շուրջը: Նրանց ամբողջ ապստամբությունը հիմնված էր և դրդված էր Մովսէսին ընտրյալ պատգամաբերին, մերժելով:

Եվ Մովսէսն ասաց Ահարոնին. «Ի՞նչ արեց քեզ այս ժողովուրդը, որ նրանց վրա այսչափ մեծ մեղք բերեցիր»: Եվ Ահարոնն ասաց. «Թող իմ տիրոջ բարկությունը չբորբոքվի. դու գիտես այս ժողովրդին, որ նրանք հակված են չարին: Որովհետև նրանք ասացին ինձ. “Մեզ համար աստվածներ չինիր, որ մեր առջևից գնան, քանի որ այս Մովսէսի՝ այն մարդու մասին, որ մեզ դուրս բերեց Եգիպտոսի երկրից, չգիտենք, թե ինչ եղավ նրան”: Եվ ես նրանց ասացի. “Ով որ ոսկի ունի, թող հանի այն”: Եվ նրանք տվեցին ինձ. ապա ես այն գցեցի կրակի մեջ, և այս հորթը դուրս եկավ»: Եվ երբ Մովսէսը տեսավ, որ ժողովուրդը մերկացած էր, (որովհետև Ահարոնը նրանց մերկացրել էր՝ նրանց ամոթի համար իրենց թշնամիների մեջ,) այն ժամանակ Մովսէսը կանգնեց բանակի դռան մոտ և ասաց. «Ով որ Տիրոջ կողմն է, թող գա ինձ մոտ»: Եվ Ղևիի բոլոր որդիները հավաքվեցին նրա մոտ: Եվ նա ասաց նրանց. «Այսպէս է ասում Իսրայէլի Տեր Աստվածը. յուրաքանչյուր մարդ իր սուրը թող կապի իր կողքին, և անցեք ու դարձեք դռնից դուրս ամբողջ բանակով մեկ, և սպանեցեք՝ յուրաքանչյուր մարդ իր եղբորը, յուրաքանչյուր մարդ իր ընկերոջը և յուրաքանչյուր մարդ իր մերձավորին»: Եվ Ղևիի որդիները Մովսէսի խոսքի համաձայն արեցին, և այդ օրը ժողովրդի միջից ընկավ մոտ երեք հազար մարդ: Ելք

Պարողներն էին Լառդիկեցիները, որոնք դրսևորեցին «իրենց մերկության ամոթը», ինչը վեցերորդ պատուհասի նախազգուշացումն է՝ նախազգուշացում այն անհրաժեշտության մասին, որ ճիշտ հասկացվի ժամանակակից Հռոմի եռակի կազմությունը՝ որպես վիշապ, գազան և սուտ մարգարե: Այդ նախազգուշացումը կտրուկ հակասում է Ուրիա Սմիթի անձնական մեկնաբանությանը, որը կործանեց այն ճշմարտությունները, որոնք առնչվում են վեցերորդ պատուհասին և Արմազեդոնին:

Նրանք, ովքեր դրսևորեցին իրենց լառդիկեական վիճակը, մերժել էին ընտրյալ պատգամաբերի իշխանությունը և դրսևորել էին նույն շփոթված հասկացողությունը, ինչ նրանք, ովքեր ընտրում են սատանայական «ամենօրյա»-ի խորհրդանիշը նույնացնել Քրիստոսի սրբաբանի ծառայության աստվածային խորհրդանիշի հետ: Նրանք իրենց ազատագրությունը վերագրեցին խորհրդանշական մի աստծու, բայց այն աստվածը, որին նրանք ընտրեցին երկրպագել, Եգիպտոսի աստծու խորհրդանիշն էր, իսկ Եգիպտոսը վիշապի խորհրդանիշն է: Ինչպես լառդիկեական ադվենտիզմի պարագայում, նրանք մերժեցին այն ճշմարտությունը, որ «ամենօրյա»-ն հեթանոսական Հռոմի՝ վիշապի խորհրդանիշն է, և սատանայական խորհրդանիշը նույնացրին որպես Քրիստոսի խորհրդանիշ:

Մարդո՛ւ որդի, երեսդ ուղղիր Եգիպտոսի թագավոր Փարավոնի դեմ և մարգարեացիր նրա դեմ ու ամբողջ Եգիպտոսի դեմ: Խոսի՛ր և ասա՛. այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա ես քո դեմ եմ, Փարավոն՛ն, Եգիպտոսի թագավոր, մեծ վիշապ, որ պառկած է իր գետերի մեջտեղում, և որ ասել է. «Իմ գետն իմն է, և ես այն ինձ համար եմ ստեղծել»: Եզեկիել 29:2, 3.

Ահարոնի դեմ ապստամբածները հավատացին այն ստին, թե վիշապի խորհրդանիշը, որ ներկայացված էր ոսկե հորթով, այն աստվածն էր, որ ազատել էր նրանց Եգիպտոսի գերությունից: Լառդիկեական ադվենտիզմը հավատում է այն ստին, թե հեթանոսական Հռոմի (վիշապի) խորհրդանիշը, որ ներկայացված է «ամենօրյա»-ով, Քրիստոսի խորհրդանիշն է, որի գործն է մարդկանց ազատել մեղքի գերությունից Իր ծառայությամբ երկնային սրբաբանում: Նրանք ևս մերժեցին ընտրված պատգամաբերին, ինչպես Լառդիկեական ադվենտիզմը մերժեց «ամենօրյա»-ի խորհրդանշաբանության շուրջ ծագած վեճում:

Լառդիկեական ադվենտիզմի առաջին սերնդում (1844-ից մինչև 1888) նրանք մերժեցին Միլլերի գործը՝ յոթ ժամանակների նույնացման մեջ: Երկրորդ սերնդում (1888-ից մինչև 1919) նրանք սկսեցին «մշտականի» ճշմարտությունը մերժելու գործընթացը: Իրենց երրորդ սերնդում (1919-ից մինչև 1957) նրանք վերադարձել էին ուխտադրուժ բողոքականության այն ըմբռնմանը, թե քո ժողովրդի ավագանները Անտիոքոս Եպիփանեսն է: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին նրանք մերժեցին իսլամի դերը աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ, երբ այդ օրը հասավ երրորդ վայր: Այդ չորս ճշմարտություններից յուրաքանչյուրը հաստատված էր Միլլերի կողմից և ներկայացված է Ամբակումի երկու տախտակների վրա, և յուրաքանչյուրը հիմնարար

Ճշմարտություն է, վերագրված Միլլերի գործին, որին Քույր Ուայթը կոչում է «ընտրյալ»:

Հերոբովամի ապստամբությունը սկսվեց հյուսիսային թագավորության սկզբում, որը բաղկացած էր տասը ցեղերից, որոնք Հերոբովամին իրենց առաջին թագավորը դարձրին: Հերոբովամը պատրաստեց երկու ոսկե հորթ և մեկը դրեց Բեթելում, որ նշանակում է Աստծո տուն, իսկ մյուսը՝ Դանում, որ նշանակում է դատաստան: Միասին Բեթելն ու Դանը ներկայացնում են եկեղեցու (Բեթել) և պետության (Դան) միավորումը: Եվ ինչպես Ահարոնի ապստամբության դեպքում, հորթերը պատրաստված էին ոսկուց՝ Բաբելոնի խորհրդանիշից, և երկուսն էլ գազանի պատկեր էին: Ինչպես Ահարոնի դեպքում, Հերոբովամը սահմանեց ամենամյա տոն և հորթերին ներկայացրեց որպես այն աստվածներին, որոնք Աստծո ժողովրդին դուրս բերեցին Եգիպտոսից:

Եվ Երովաբամը իր սրտում ասաց. «Այժմ թագավորությունը պիտի վերադառնա Դավթի տանը. եթե այս ժողովուրդը վեր ելնի Երուսաղեմում Տիրոջ տանը գոհ մատուցելու, ապա այս ժողովրդի սիրտը դարձյալ պիտի դառնա դեպի իրենց տերը՝ դեպի Հուդայի թագավոր Ռոբովամը, և նրանք ինձ պիտի սպանեն ու դարձյալ գնան դեպի Հուդայի թագավոր Ռոբովամը»: Ուստի թագավորը խորհուրդ առավ և երկու ոսկե հորթ շինեց ու նրանց ասաց. «Ձեզ համար չափազանց է Երուսաղեմ ելնելը. ահա՛ քո աստվածները, ո՛վ Իսրայել, որոնք քեզ դուրս բերեցին Եգիպտոսի երկրից»: Եվ մեկին կանգնեցրեց Բեթելում, իսկ մյուսը դրեց Դանում: Եվ այս բանը մեղք եղավ, որովհետև ժողովուրդը գնաց երկրպագելու մեկի առաջ՝ մինչև իսկ Դան: Եվ նա բարձրատեղիների տուն շինեց և ժողովրդի ստորին խավերից քահանաներ կարգեց, որոնք Ղևիի որդիներից չէին: Եվ Երովաբամը ութերորդ ամսում՝ ամսվա տասնհինգերորդ օրը, տոն սահմանեց, նման այն տոնին, որ Հուդայում էր, և գոհ մատուցեց գոհասեղանի վրա: Այդպես արեց նա Բեթելում՝ գոհ մատուցելով իր շինած հորթերին. և Բեթելում նշանակեց իր շինած բարձրատեղիների քահանաներին: Եվ նա գոհ մատուցեց Բեթելում իր շինած գոհասեղանի վրա ութերորդ ամսվա տասնհինգերորդ օրը, այն ամսում, որ իր սրտից էր հնարել, և տոն սահմանեց Իսրայելի որդիների համար. և գոհասեղանի վրա գոհ մատուցեց ու խունկ ծխեց: Գ Թագավորաց 12:26-33.

Հերոբովամը «մտահղացավ իր իսկ սրտում», ինչը ներկայացնում է Ուրիա Սմիթի գործը՝ «մասնավոր մեկնություն» ներմուծելու մեջ, որի վրա կառուցեր իր մարգարեական մոդելը: Հերոբովամը հետևեց Ահարոնի օրինակին և դրանով իսկ Եգիպտոսի մի աստծու ներկայացրեց իբրև ճշմարիտ Աստված: Այն աստվածը, որ ձևավորեցին թե՛ Ահարոնը և թե՛ Հերոբովամը, հիմնված էր Հռոմի երկակի բնության խորհրդանիշի սխալ կիրառության վրա՝ որպես պետականարվեստի և եկեղեցականարվեստի խորհրդանիշ: Ահարոնն ու Հերոբովամը երկուսն էլ նույնացնում էին վիշապային իշխանության մի պատկերը՝ գազանի պատկերի խորհրդաբանությամբ: Այսպիսով, ապստամբության այդ երկու սրբազան պատմություններն էլ ներկայացնում են Աստծո ժողովրդի մեծ փորձությունը, որով պիտի որոշվի նրանց հավիտենական ճակատագիրը: Ըստ ներշնչանքի՝ այդ փորձությունը գազանի պատկերի կազմավորման փորձությունն է:

Հռոմի՝ որպես «քո ժողովրդի ավագանների» խորհրդանիշի վերաբերյալ առաջին վեճը, որը տեղ գտավ 1843 թվականի պիոներական աղյուսակում, պնդում էր, թե ավագակը Անտիոքոս Եպիփանեսն է՝ հակառակ այն փաստի, որ ավագակները Հռոմն են: Առաջին վեճը ներկայացնում էր վերջին վեճը այն մասին, որ «քո ժողովրդի ավագակները» Հռոմն են, մինչդեռ այժմ պնդվում է, թե ավագակները Միացյալ Նահանգներն են, և ոչ թե Հռոմը: Սակայն Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասից մինչև տասնհինգերորդ համարներում Անտիոքոսը Միացյալ Նահանգների խորհրդանիշն է, ուստի այն սուտը, որ ասվեց սկզբում, և այն սուտը, որ ասվում է վերջում, թե ով է ներկայացված, նույնական են:

Վերջին օրերում այն բանի շուրջ եղած խավարը և շփոթությունը, թե ինչ էր ներկայացնում Անտիոքոսը, շփոթություն է առաջացնում գազանի պատկերի վերաբերյալ, ինչպես որ Արոնի և Երովաբովամի ապստամբությունն արեց: Գազանի պատկերի վերաբերյալ շփոթությունը տեղի է ունենում հենց այն ժամանակ, երբ Աստծո ժողովրդի համար մեծ փորձությունը գազանի պատկերի կազմավորումն է:

«Տերը ինձ հստակ ցույց է տվել, որ գազանի պատկերը պիտի կազմավորվի նախքան փորձության ժամանակի փակվելը, որովհետև այն պիտի լինի Աստծո ժողովրդի համար այն մեծ փորձությունը, որով պիտի վճռվի նրանց հավիտենական ճակատագիրը: Ձեր դիրքորոշումն այնպիսի հակասությունների խառնակ կույտ է, որ քչերն միայն պիտի խաբվեն:»

«Հայտնություն 13-ում այս թեման հստակ ներկայացված է. [Հայտնություն 13.11–17՝ մեջբերված]:

«Սա այն փորձությունն է, որ Աստծո ժողովուրդը պետք է ունենա նախքան կնքվելը: Բոլոր նրանք, ովքեր Աստծուն իրենց հավատարմությունը ապացուցեցին՝ պահելով Նրա օրենքը և հրաժարվելով ընդունել կեղծ շաբաթը, կկանգնեն Տեր Աստված Եհովայի դրոշի ներքո և կընդունեն կենդանի Աստծո կնիքը: Բսկ նրանք, ովքեր երկնային ծագում ունեցող ճշմարտությունից կհրաժարվեն և կընդունեն կիրակնօրյա շաբաթը, կընդունեն գազանի նշանը»: Manuscript Releases, հատոր 15, էջ 15:

Երբ Քույր Ուայթը հավանություն տվեց Միլլերի այն տեսակետին, ըստ որի «ամենօրյան» ներկայացնում է հեթանոսական Հռոմը, նա հայտարարեց, որ 1844 թվականից ի վեր ընդունվել են «այլ տեսակետներ»՝ հոգնակի թվով, որոնք առաջացրել են «խավար և խառնաշփոթ»: «Ամենօրյայի» վերաբերյալ կեղծ տեսակետներից ծագած խառնաշփոթը, որը հեթանոսական Հռոմի՝ որպես «քո ժողովրդի ավագանների» խորհրդանիշն է, առաջացնում է խառնաշփոթ և խավար՝ Հռոմի և Հռոմի պատկերի միջև եղած տարբերության վերաբերյալ:

Հռոմի մի խորհրդանիշի շուրջ առաջին և վերջին վեճերը տեղի ունեցան նախկին ուխտի ժողովրդի միջև, որին շրջանցում էին, և այն ժողովրդի միջև, որն այն ժամանակ դառնում էր Աստծո նոր ուխտի ժողովուրդը: Վեճը ներառում էր նաև քերականության հաստատված կանոններով ղեկավարվել չկամենալը, քանի որ տասնչորսերորդ

համարում «նաև» բառը մերժվում էր բողոքականների կողմից, և այդպիսով նրանք պնդում էին, թե ավագակները պետք է լինեն նույն իշխանությունը, որը ներկայացված է նախորդ համարներում:

Դա Սուրբ Գրքերի աղավաղում էր, երբ Անտիոքոսը հարկադրաբար ներկայացվեց որպես «ավագակները»: Դա մասնավոր մեկնաբանություն էր, որովհետև ճշմարտությանը հակառակ կանգնող յուրաքանչյուր կեղծ վարդապետություն մասնավոր մեկնաբանություն է: Վեճն ինքնին դարձավ հիմնարար ճշմարտություն, որովհետև այն արձանագրված էր 1843 թվականի ռահվիրայական գծագրի վրա: Գծագրի՝ ներշնչմամբ վավերացվելը հաստատեց և վավերացրեց «ավագակները»՝ որպես Հռոմի խորհրդանիշ, և առավել մեծացրեց ճշմարտության լրջությունը, որովհետև այդ վարդապետությունը մերժել նշանակում էր մերժել թե՛ հիմքերը, թե՛ Մարգարեության Հոգու իշխանությունը:

Քո ժողովրդի ավագակների՝ Հռոմը ներկայացնելու ճիշտ ըմբռնումը, որ ավելացվեց այն մարգարեական օրինակին, որը հրեշտակները տվեցին Վիլյամ Միլլերին, որովհետև այն համապատասխանում էր այն մարգարեական օրինակին, որը նա հասավ հասկանալու և ներկայացնելու, այն է՝ որ հեթանոսական և պապական Հռոմը նրա բոլոր մարգարեական կիրառությունների հիմքն էին:

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի երեսունվեցերորդ համարում հյուսիսի թագավորին Ֆրանսիա, իսկ ապա քառասուներորդ համարում՝ Թուրքիա ճանաչող Ուրիա Սմիթի մասնավոր մեկնությունը հյուսիսի թագավորի երկու կեղծ նույնականացում էր պարունակում: Սմիթի կողմից 1863 թվականին հիմքերի մերժումը առաջ բերեց մի կուրություն, որը նրան թույլ չտվեց տեսնել մարգարեության մի ամենահիմնական կանոն, այն է՝ որ մոտավորապես Քրիստոսի ժամանակ մարգարեությունը պատկերում էր այն արդի հոգևոր միավորները, որոնք նախապատկերված էին հին բառացի միավորներով: Պողոսը մասնավորապես ուսուցանեց այս ճշմարտությունը՝ ցույց տալով, որ նախ եկողը բառացին էր, իսկ հետո՝ հոգևորը:

Բայց առաջինը հոգևորը չէր, այլ բնականը, և հետո՝ հոգևորը: Ա Կորնթացիս 15:46:

Սմիթը պատկանում էր ուխտի ժողովրդին, որը հավատարաց բողոքականությանը փոխարինել էր որպես Աստծո ժողովուրդ, սակայն նա պաշտպանեց նրանց ապստամբությունը, երբ մերժեց «յոթ ժամանակները» և ներկայացրեց իր 1863 թվականի աղյուսակը: Իր անձնական մեկնաբանությունը կիրառելով՝ նա առաջ բերեց կեղծ ըմբռնում Հայտնության տասնվեցերորդ գլխի Արմագեդոնի վերաբերյալ, ինչը ևս մեկ փորձություն է Հռոմի ճիշտ ըմբռնման շուրջ:

Ավագակների վերաբերյալ առաջին հակասության ընթացքում Սմիթը ներկայացնում էր նրանց, ովքեր ներգրավված էին տասը կույսերի առակի առաջին իրականացման մեջ: Ուստի, հյուսիսի թագավորի մասին իր անձնական տեսակետով նա ներկայացնում է ուխտի մի ժողովուրդ, որին շրջանցում էին 1856-ից մինչև 1863 թվականների ընթացքում, մինչ նրանք դառնում էին Լաոդիկյան Յոթներորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցին: Ինչպես բողոքականները՝ ավագակների հակասության մեջ, Սմիթը ևս

անտեսեց այն հատվածի քերականական հեղինակությունը, որը նա աղավաղեց իր մասնավոր մեկնությամբ, որովհետև քերականապես երեսունմեկերորդ համարից մինչև քառասունհինգերորդ համարը հյուսիսի թագավորը միշտ և միայն պապական իշխանությունն է:

«Մշտականի» վերաբերյալ վեճի հետ մեկտեղ, Վիլի Ուայթի և Ա. Գ. Դանիելսի կողմից ստեր մտցվեցին աղվենտիստական պատմության մեջ՝ պաշտպանելու հին բողոքական այն տեսակետը, թե «մշտականը» ներկայացնում էր Քրիստոսի սրբաբանի ծառայությունը: Այդ առանձնահատուկ պատմությունը նույնականացվել է Ամբակումի Աղյուսակներում, սակայն կարևոր է նշել նաև այն կեղծ վկայությունը, որ կապված էր սխալ տեսակետի առաջնորման և հաստատման հետ, որովհետև ճիշտ հասկացողությունը Միլլերի կողմից ճանաչված էր 2 Թեսաղոնիկեցիսում, որտեղ հարցը ճշմարտությունը սիրողների և սուտը հավատացողների միջև եղած հակադրությունն է:

«Ամենօրյա»-ի շուրջ վեճը լրացնում է «տող առ տող» հասկացողությունը, որ Հռոմի վերջին հակամարտությունը տեղի է ունենում Սուրբ Հոգու հեղման ժամանակ: Մինչ Սուրբ Հոգին հեղվում է վերևից, ներքևից մի գորություն է բարձրանում և տիրում նրանց, ովքեր այն ընդունում են որպես Աստծո գորություն, թեև այն հզոր մոլորություն է:

«Վիճաբանության մեջ գտնվող երկու մեծ գորությունները գործում են՝ մեկը ներքևից, մյուսը՝ վերևից: Ամեն մարդ գտնվում է մեկի կամ մյուսի գաղտնի ազդեցության ներքո, և նրա գործերը կհայտնեն այն ներշնչման բնույթը, որից դրանք բխում են: Նրանք, ովքեր միավորված են Քրիստոսի հետ, միշտ կգործեն Քրիստոսի ուղիներով: Նրանք, ովքեր միության մեջ են Մատանայի հետ, կգործեն իրենց առաջնորդի ներշնչման ներքո՝ հակառակ Սուրբ Հոգու գորությանն ու գործունեությանը: Մարդու կամքը թողնված է ազատ՝ գործելու համար, և գործով է հայտնվում, թե որ ոգին է ներգործում սրտի վրա: «Նրանց պտուղներից պիտի ճանաչեք նրանց»: The 1888 Materials, 1508.

«մշտականի» վերաբերյալ վեճի մարգարեական հակադրությունն այն է, որ վիշապի խորհրդանիշը նույնացվում է որպես Քրիստոսի խորհրդանիշ: Նրանք, ովքեր մերժում են ճշմարտությունը, մերժում են նաև Միլլերի դերը, որը բացահայտեց այս ճշմարտությունը, և այդպիսով մերժում են Սուրբ Հոգուն ու գործում աններելի մեղքը:

Հաջորդ հոդվածում մենք կանդրադառնանք Հռոմի վերաբերյալ մի վիճաբանության, որը տեղի ունեցավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից կարճ ժամանակ անց:

«Մենք ապրում ենք մի ժամանակում, երբ կյանքը ամենաթանկն է և ամենահետաքրքիրը: Ամեն ինչի վախճանը մոտ է: Շարունակաբար մեր առջև պիտի բացվեն ցնցող զարգացումներ, որովհետև անտեսանելի գործակալություններ գործում են՝ դրսևորելով լարված գործունեություն: Ստորերկրյա խավարի գորությունները ներգործում են մարդկային գործակալների վրա, և չար մարդիկ համագործակցում են չար հրեշտակների հետ՝ պատերազմելու Աստծո պատվիրանների և Հիսուսի հավատի դեմ. միևնույն ժամանակ վերևից մի

գործությունն ներգործում է նրանց վրա, ովքեր կհանձնվեն աստվածային ազդեցություններին, և Աստծո ժողովուրդը համագործակցում է երկնային բանական էակների հետ: Ոչինչ, բացի իրական, ճշմարիտ հավատից, չի դիմանա այն ճնշմանը, որ այս վերջին օրերին պիտի գա մարդու ամեն մի հոգու վրա՝ նրան փորձելու և քննության ենթարկելու համար: Աստված պիտի լինի մեր ապաստանը. մենք չենք կարող վստահել ձևին, դավանությանը, արարողությանը կամ դիրքին, կամ կարծել, թե քանի որ կենդանի լինելու անուն ունենք, կկարողանանք կանգուն մնալ փորձության օրը: Ամեն ինչ, որ կարող է սասանվել, պիտի սասանվի, և այն բաները, որոնք չեն կարող սասանվել այս վերջին օրերի խաբեություններով և մոլորություններով, պիտի մնան: Հոգին ամուր գամեք հավիտենական Վեմին, որովհետև միայն Քրիստոսում է լինելու ապահովությունը: Հիսուսը մեր ապրած օրերը նկարագրեց որպես վտանգավոր օրեր: Նա ասաց. «Ինչպես Նոյի օրերն էին, այնպես էլ կլինի Մարդու Որդու գալուստը. որովհետև ինչպես ջրհեղեղից առաջ եղած օրերին մարդիկ ուտում ու խմում էին, ամուսնանում և ամուսնության էին տալիս, մինչև այն օրը, երբ Նոյը տապան մտավ, և չիմացան, մինչև որ ջրհեղեղը եկավ ու բոլորին վերացրեց, այնպես էլ կլինի Մարդու Որդու գալուստը»: «Նույնպես էլ ինչպես Ղովտի օրերին էր. ուտում էին, խմում էին, գնում էին, վաճառում էին, տնկում էին, շինում էին. բայց նույն օրը, երբ Ղովտը դուրս եկավ Սողոմոնից, երկնքից կրակ ու ծծումբ տեղաց և բոլորին կործանեց: Այդպես էլ կլինի այն օրը, երբ Մարդու Որդին կհայտնվի»: «Երբ Մարդու Որդին գա իր փառքով, և բոլոր սուրբ հրեշտակները՝ նրա հետ, այն ժամանակ նա պիտի նստի իր փառքի աթոռի վրա. և նրա առաջ պիտի հավաքվեն բոլոր ազգերը, և նա պիտի գատի նրանց իրարից, ինչպես հովիվը ոչխարներն է բաժանում այծերից. և ոչխարներին պիտի կանգնեցնի իր աջ կողմում, իսկ այծերին՝ ձախ: Այն ժամանակ Թագավորը պիտի ասի իր աջ կողմում եղողներին. Եկե ք, իմ Հոր օրհնյալնե՛ր, ժառանգեցե՛ք այն արքայությունը, որ ձեզ համար պատրաստված է աշխարհի հիմնադրումից ի վեր»: Այս կյանքում մեր ընթացքը պիտի վճռի այնտեղ մեր հավիտենական ճակատագիրը. մեզ է թողնված ասել, թե արդյոք պիտի լինենք Աստծո արքայությունը ժառանգողների հետ, թե նրանց հետ, ովքեր գնում են արտաքին խավարի մեջ: Աստված ամեն մի միջոց նախատեսել է մեր փրկության համար. ուստի եկե՛ք օգտվենք այն բանից, որ գնվել է անսահման արժեքով: «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ տվեց իր միածին Որդուն, որպեսզի ամեն ոք, ով հավատում է նրան, չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»։» Youth Instructor, August 3, 1893.